

ва отъ едно на друго и пакъ да ся враща на първото, безъ да ся насища нѣкога нито да прѣстанва отъ да ся чуди съ прѣмудростѣтъ на Всевишняго, който е наредилъ всичко тъй чудесно.

* * *

Онова което най първо привлича вниманіето на човѣка, сѣ домашнитѣ животны. На колко пѣтя каквы размышленія не сме правили, когато сме гледали чадолубіето на коткѣтъ къмъ котенцата ѣ, и на квачкѣтъ къмъ пиленцата ѣ? Колко пѣтя сме ся чудили съ вѣрностѣтъ и прѣданностѣтъ на кучето? Колко пѣтя сме ся смѣли отъ сърдце за лукавытѣ начини, съ които мышкытѣ крадѣтъ? И колко пѣтя пакъ не сме зяпали и не сме ся чудили съ искусството на пѣйка, съ лакомството на комаря и съ животолубіето на стѣницѣтъ (дървеницѣ, *тахта бѣ*) и съ толкозь други?

Отъ тѣзи минува човѣкъ да испытыва много други непознаты нему четвероногы, и като запознае тѣзи които ся намѣрватъ на мѣстото му, наченва да мысли и за онѣзи които живѣѣтъ по чужды и удалечены страны.

Слѣдъ тѣхъ идѣтъ *птицытъ*, най-хубавото и най-невинното дѣло на създавіето. Подиръ тѣхъ иде редѣтъ на *завоветъ* (пѣзлящи) и редѣтъ на *рыбытъ*. Но нима слѣдъ тѣхъ редѣтъ на *буболечкытъ* (наѣкомы), е по-малко достоинъ за изучваніе? Тѣхната исторія е толкозь пространна, щото може да утруди и най-любопытныйтъ придирикъ (изслѣдователь). Всяко растѣніе и всякой листь отъ дърво е жилище и служи за хранѣ на единъ или на много видове, отъ които по-многого е невъзможно да распознае голо око.

Подиръ исторіята на буболечкытъ върви исторіята на *червитъ*, на които множеството, черапунестото извитіе, красотѣтъ и устройството е невъзможно да ся опишѣтъ.

* * *

Отъ въодушевенитѣ сжщества можемъ да ся обърнемъ къмъ растеніята, на които многообразіето е такожде твърдѣ голѣмо; отъ тѣхъ на неорганическытъ, сирѣчь на ископемытъ, на жидкоститѣ и на газоветѣ, и отъ неорганическытъ на небеснытъ тѣла, които кръстосватъ не измѣримытъ пространства на небето, за да издиримъ редовныйтъ ходъ на планетытъ, безредныйтъ на кометытъ и періодытъ на не